

Kateřina Látalová

Si tu m'attends je vais changer ta vie

le 1er novembre 2020

strana 14-17

Noční dálnice, směr provincie Valonský Brabant, pro zasvěcené VB. Starý André za volantem a já na místě spolujezdce, po pivním speciálu už dost nametený, pohled upřený na bílou čáru, která asfalt rozděluje na dvě poloviny. Pak vedlejší silnice, vesnice osazené románskými kostely, mezi nimi pole a občas dlouhé zalesněné úseky, ve tmě ospalé. Konečně dorážíme na místo. Oslava se koná v nějaké stodole. Čekal jsem něco venkovského, jenže tady jsme ve VB a venkovskost tady dlouhými kroky prchá před nově příchozími s naditými peněženkami. Tahleta stodola, to je něco šíleného, je tu bar, společenský koutek, taneční parket, jsou tu repráky, světla a diskokoule. Opravdový noční klub. Narozeninová oslava nevím koho. Liju do sebe pivo jako nezavřený, jako bych měl dole, kde se dotýkám země, vyvrtanou díru. Se starým Andrém jdeme na zahradu se u stodoly vymočít. Štěká na nás pudl. Když na něj vyprázdním jednu láhev piva, nechápe, co se děje. Noc je krásná, čokl je mokrá. V hlavě mám malou oblohu plnou neznámých souhvězdí, unikne mi jedna padající hvězda, která mě rozesmutní a rozveselí zároveň. Návrat do stodoly – minuty, hodiny, nic není jasné. Starý André znova usedá za volant a já se vracím na své místo kopilota. Říkám mu, že abysme dojeli do Bruselu, stačí, když pojede pořád dál po bílé čáře. A on to tak udělá. Stodola a pudl plný piva se ve zpětném zrcátku zdají čím dál tím menší.

Můj vnitřní hlásek řve, aby ho bylo slyšet: „Chudáčku! Co to děláš? Co se stalo? Jak ses dostal? Chcát na stodolu a na psy? Příště mě poslouvej. Poslouvej, co ti chci říct. I když to není příjemné, i když je to hnusné, i když to smrdí, i když tě to jednoznačně staví do pozice viníka. Je mým úkolem nastavovat zrcadlo tvému ubohému já, abys ho mohl překonat. Nelíbí se ti to a máš na to plné právo. Ale důvěřuj mi, zkousni

Kateřina Látalová

Si tu m'attends je vais changer ta vie

le 1er novembre 2020

to všechno, co ti říkám. Polkni to, co leží na dně tvých pŭllitrů. Ta odporná chuť tě přivede k rozumu, ty moje chudinko.“

Každý den je to jinak, ale většinou můj měchýř s přehledem vydrží šest piv, než si ho potřebuju zajít vyprázdnit. Nejspíš jsem obeplul Zemi z druhé strany, protože na záchodcích jsem ji potkal, tu padající hvězdu. Bar ve čtvrti Saint-Boniface v Ixelles. Večer elektronické popové hudby, u DJ pultíku dva homouši. Docela dost lidí, kolem mě moji kamarádi. V barech se ještě kouřilo, už ale ne moc dlouho. O tři roky později je tenhle večer ještě pořád cítit vyhaslýma vajglama a pípou na pivo. Čichový kolorit, bez kterého se Belgické království už zakrátko bude muset obejít. Teď jsem ale čekal ve frontě na záchody. Nacpala se přede mnou do jedné z kabiněk. Než za sebou zavřela dveře, nečekaně se na mě obrátila a nadhodila: „Když na mě počkáš, změní ti život“. Nevím, co mě to popadlo, ale počkal jsem. Neznal jsem ji. Ani jsem si jí předtím v baru nevyšiml. O dvě hodiny později u mě na posteli jsme se skoro zároveň udělali. Na tři roky se můj život změnil. Vážně ale nedokážu říct, jestli k lepšímu nebo k horšímu. Dnes jsem se vrátil k výchozímu bodu, sám stojím před zavřenými dveřmi záchodů v jednom baru, jiném, kde už není dovoleno kouřit. S ženskýma, co čekají ve frontě, se už nebavím. Upírám pohled na nějaké neurčité místo v dálce, hodně daleko před sebou. Zakazuju si podívat se na postavy, které o mě zavadí. Zacpávám si uši, abych už neuvěřil tomu, co by mi mohly pošeptat.

Poprosil jsem starého Andrého, aby se za mě modlil. Vysmál se mi do tváře: „Západní svět už modlitby nepotřebuje. Tohle stádium organizovaného žebrání už překonal. Ty sám jsi nevěřící, lásku bereš s rezervou. Vyloučeno! Nebudu se modlit ani za tebe, ani za tvé neustálé citové neúspěchy. Nezasloužíš si, aby se za tvou sklíčenou

Kateřina Látalová
Si tu m'attends je vais changer ta vie
le 1er novembre 2020

maličkost někdo modlil. A v hloubi duše si to ani nepřejješ. Ty si ve své krizi středního věku libuješ. Úžasně ti to sluší, přispívá to k té aroganci, kterou tvoje tvář ožije, když to přeženeš s pivem. Ale budiž. Dnes večer hodím do krbu pár polen navíc. Kouř stoupá k nebi rychleji než slova. Kouř se rozptýlí. Slova jsou stoprocentně pozemská.“

KOMENTÁŘ:

Nebylo pro mě úplně snadné zachovat úsečnost originálu, tj. krátké věty (či části souvětí) bez sloves. Zdá se mi, že pro češtinu to není tak přirozené jako pro jiné jazyky (i švédština s tím hodně operuje), ale zároveň cítím potřebu tu strohost zachovat, protože je zajisté důležité i to, jak jsou informace podávány (v dlouhých souvětích apod.).

Také si nejsem jistá nastavením hovorovosti – zda bych neměla přidat. Váhám např. u adjektiv, zvažuju tvary „opravdový“ - „opravdovej“.

Někdy trochu zápasím s aktuálním členěním. Takové věty sedě zvýrazňuji. Cítím, že vím, kde by jaká složka významu měla být, ale nedaří se mi je tam dosadit.

Třebaže jindy mám pocit, že přímé řeči postav jsou snazší, tentokrát se mi zdálo, že nejtěžší úseky byly právě promluva jeho vnitřního hlasu a starého Andrého.

ANO, JISTĚ, ANDRÉ MLUVÍ JAKO NĚCO MEZI PSYCHOANALYTIKEM, ANTICKÝM MUDRCEM A IRONICKÝM DĚDKEM.

ASI BY MĚL BÝT JADRNĚJŠÍ (VIZ PD12)

HODNOCENÍ: CELÉ ČÁSTI VÝBORNĚ, SEDLO VÁM TO